

P A T R I D I L E C T I S S I M O
PETRO LALOUETTE,
 EQUITI ORDINIS REGII,
 DOCTORI MEDICO, ACTUS PRÆSIDI.

NULLUM est, Pater optime, majus desperatione malum,
 & fuit illa quidem mihi ratio cur hanc præ cæteris quæ-
 sitionem evolvendam susceperim; cum enim tuis premerer ipse
 malis teque eâ, quæ ad periodicas est referenda cæcitate non le-
 viter afflictum cognoscerem; quid posset nobis esse solatio quæ sivi
 impatiens. Id autem inveni, quod experientiâ ratiocinioque
 facillè comprobarem; de eâ scilicet, quæ periodos habet, Amau-
 rosi non esse omninò desperandum. Quam igitur mea in te
 pietas omni desiderio prosequitur, & jam prægustat, spei
 oblatae lucem ne rejice. Quæ si te juverit, nihil dulcius,
 optime Parens, nihil optatius poterit contingere amanissimo
 tuû & observantissimo Filio.

J. Fr. A. LALOUETTE, Baccalaureus.

QUÆSTIO MEDICA,
QUODLIBETARIIS DISPUTATIONIBUS,
*manè discutienda in Scholis Medicorum, die Jovis vigesimâ mensis
Januarii, anno Domini M. DCC. LXXIV.*

M. PETRO LALOUETTE, Regii ordinis Equite,
Doctore Medico, Præside.

An fasium sit omni quolibet in Amaurosi periodus?

I.

NULLIS in hujus-ce terræ punctis, illibatâ prorsisque stabili sanitate fruitur gens humana. Suis regio quæcumque ætâs & conditio peculiaribus morbis affligitur. Ruri solida fibrarum compages, densa fluidorum diathesis indefessorumque laborum intensitas inflammationes sæpissimè creat: urbi verò torpet corpus, gracilescit fibra, perpetuis vigiliis torquetur irrequieta mens, sensibilitasque, ut ita dicam, acuitur, & ad summum evehitur. Morbi nervorum indè crescunt, attentique clinici spasmi vestigia quolibet in ægritudine reperiunt. Sed quam obscurâ caligine nervorum involvitur theoria! ramificationes tenuissimas solerti manu prosequuntur in vanum fortè fadantes Anatomici. Cerebri concamerationes non sedulo mentis scalpello visitant & admirantur. Nervæ verò fibræ variarumque cerebri provinciarum naturam & usus genuinos quibusdam tantum effectibus noscunt, profundisque tenebris manent obruta sensibilitatis mysteria. Cæcutit igitur in theoriâ Physicus, ficitiam phænomenorum rationem reddens, nec non Medicus empiricè sanans.

Omnibus autem nervei systematis morboſis immutationibus conveniunt verba hæc; sive minima amplificans ab acerbissimis mæroribus ad vividissima gaudia mens subito tranſcat, sive nimis vibratilis fibra motus cieat inordinatos, sive nimis diu tensa, motave, jaceat immobilis & atona, sive fons ipse sensibilitatis labem quamdam concipiat, & intimis in penetralibus perturbetur, sive tandè in sensuum organa proprio defraudentur munere. De morbis ergò quibus afficitur

optica pulpa, dicas idem, & præcipuè de Amaurosi, quæ nihil aliud est quàm cæcitas à læso nervo secundi paris orta. Tristissima tamen istius ægritudinis natura, quamvis ignota sit, medelaque difficillima, non est semper desperandum quin amica lux ægro rursus affulgeat, iplumque quibusdam saltem radiis consoletur. Quinam sint autem casus in quibus spes aliqua superstes remediorum idoneorum iuadeat applicationem, inquirendum hodiè fuscipimus.

I L

GUTTAM serenam definit Hoffmannus eam cæcitatis speciem in quâ sani videntur oculi tam in membranis, quàm in humoribus, cum pupillâ immobili & sæpissime magis dilatatâ. Dividitur à clinicis in chronicam minis sanabilem & acutam, perfectam & imperfectam, periodicam & non periodicam. Chronica dicitur quando sensum sine sensu labefactantur vires oculi, amittiturque visio: acutam verò vocant si repente ac subito luce privatur æger. Perfecta meritò habetur ea quæ sub obscuriori velo ne levissimos quidem luminis radios admittit; imperfecta quæ luminis a tenebris distinguendo non omninò reddit organum impar; periodica quæ lucem modò tollit, modò restituit ægris impatientibus, & adhuc sperantibus; non periodica tandem quæ lumen per vices non recurrere sinit, ægrumque ab obscuriori semper ducit in obscurius.

Hæ autem variæ Amauroseon species causâ differunt & sede.

1°. Quæ dicitur acuta sæpissime nimio debetur sanguinis impulsui, per innumera vasa nervum opticum, vel illius pulposam expansionem concomitantia. Chronica verò ab obstructione vel excrecentiâ sensum in vicinia pullulante, vel ab intimâ lentâque nervi texti perversione, vel, ut ita dicam, tabe nascitur. Perfecta vel imperfecta nuncupatur utraque, ratione symptomatum intensitatis. Quam tandem periodicam vocant, ea duplici potest referri causæ, vel enim plethoræ locali metastatice succedit, quibus sublatis, & ad alia translatis imminuetur morbus ipse, & tunc est per accidens; vel essentialiter à spasmò procedit, quæ nervos ad sensationem oppositas subito, facillè transeuntes accommodat. Ultimæ huic speciei annumerari debet ea quæ levissimam objectorum distinctionem, luminisque perceptionem quamvis non permittat, ipsius tamen sensationem obscuram, & quasi fallacem, modò cum pupillæ coarctatione, modò tenebrarum sensationem aliquam cum ejusdem pupillæ dilatatione, per vices periodicas, admittit.

2°. Sedes etiam in variis Amaurosis variis esse demonstrat autopsia. Constat enim ex observationibus à Boneto & Morgagno collectis, gracilem, tenuem & siccum repertum fuisse nervum secundi paris, vel nimio sanguine turgentem, quandoque in foramine optico exostosis angustato strangulatum, abundanti compressum pinguedine, vel scirrhuso tumore coarctatum; non desunt qui vesicam aquosolatice plenam propè nervorum decussationem invenerint, vel fluidum circà thalamo opticis effusum & premens, vel concretiones lapidasas in origine substantiæque nervi ipsius hærentes; alii globum oculi majorem, nervum verò imminutum; alii contrà contabescens totum observarunt oculum. Sunt tandem plurimi casus in quibus sagacem practici fugit aciem occulta morbi sedes. Sint in exemplum cæcitas oborta à Laudano vel Opiato quocumque; a convulsione per vulnera quedam exteriora; a contorsione spasmodica nervi optici, ut refert Morgagnus; a defectu fluidi vitalis; a fibrarum organi laxitate; ab epilepsiâ; a morbis spasmodicis quæ ultimæ possunt ferè omnes recurrentibus gaudere periodicis, causasque non adedò rebelles ac primæ agnoscunt. Jam verò discrimina, ratione sedis, & causæ, cæcitates inter periodicas & non periodicas, quosdam speciei radios per caliginem sparfos ad ægrum usque mittunt, ulteriori adaugendos examine.

PERIODUM in morbo quocumque explicari difficillimè, probant infeliciâ numeroſaque Phyſicorum ſyſtemata, dùm intermittentium theoriam evolvere tentant. Alii enim ſaburram accuſant inteſtinalẽ, quæ circulationis vias ut abſorpta relegat, determinatis eget temporibus. Animam alii ſupponunt ab inimico perterritam, totiſque viribus hoſtilia retundentem tela, periodicis vicibus, ac per intervalla, ſic niſus diſpertiri, ne continuo nimium labore deſatigata fateicat, & ad ſecundum prælium fiat impar. Ut ut ſit, periodum nerveum eſſe ſymptoma cum Clariff. Swietenio ſentimus, demonſtrantque frigoris effecta in intermittentibus, dolores periodici, febres anniverſariæ, morbi regularibus intervallis recurrentes & terrore incuſſi, remittentium exacerbationes ſenſibilitate & irritantibus auctæ, acceſſiones poſt perfectam ſaburræ inteſtinalis eliminationem, novâ vi torquentes ægrum, & alia, quæ clinicorum opéra legendo, ſeſe præbent rationum argumenta.

Periodum in Amauroſi nervis etiã eſſe referendum credere quid vetat? Suedent analogia & obſervatio. Multiplex autem diſtinguendus venit Amauroſeos periodicæ ſtatus, quæ ſpãſmis ſemper inſignitur, doloribus cephalalgicis, convulſionibus localibus, vel univerſis, aliove ſymptomate nerveo declarandis; in aliis enim redintegratur viſio tempore relaxationis & induciarum; in aliis è contrâ acceſſionis tempore. Accedit & aliud diſcrimen ſedulò obſervandum. Sunt quibus in inſtanti periodico cæcitat̃, velo nigro obvelantur oculi cum pupillâ laxiori & dilatatâ, remiſſioneque ſymptomatum; aliis è contrâ remanet lucidorum radiorum incommoda continuaque decuſſatio, cum annuli pupillaris conſtrictione; Quandoque tandem obſervantur utraque phænomena in ſtatis regularibuſque temporibus, modò cum dilataatione, modo cum pupillæ conſtrictione. Duæ autem inter plurimas ſunt obſervationes pro doctrinæ ſpecimine, fulcimineque veritatis. Prima ab Hoffmano inſtituta fuit, & habita in puellâ novenni, quæ poſtquàm catharris glanduloſisque colli tumoribus, narium ſiccitate vomituque cum Cephalalgia conſtitata fuit, tandemque ſanata, paulò poſt aeri ſeſe expoſuit frigidiffimo. Mox in Epilepticum incidit affectum cum oculis fixis & omni ſenſuum abolitione. Sed linquentem mox revocans animam bilioſa vomuit. Vehementiſſimis cruciata fuit capitis doloribus, acieque ſua privati ſunt oculi. Tantisper remiſerunt dolores, perſiſtit cæcitas, redieruntque Epileptici ſubſultus. Adminiſtratis antiſpãſmodicis leniterque diaphoreticis, ſudore largo totum diſſulxit corpus, cumque ſudore redintegrata fuit viſio. Sequentibus diebus recurrerunt dolores, ſpãſmi, & cæcitas, quæ cum ſanitat̃ reditu, ſymptomatumque remiſſione quotidie ſua vice fugabatur, ſed imminuta ſenſim ſine ſenſu paroxiſmi viſi ſpem anxie menti reduxit, integraque viſionis acies puellæ reddita fuit.

Secundam præſtitit quatuordecim annos nata adoleſcentula, cui, quamvis omnia ſimul accederent pubertatis ſigna, menſtruus tamen fluxus nondum apparuerat. Mox Paralyſi tentata fuit duabus in extremitatibus inferioribus, motuque convulſivo in muſculis colli, quo dextrorſum ſiniſtrorſumque agitabatur caput. Sed cæcitas intereà oborta fuit cum vehementi pupillæ conſtrictione, vixque ferendâ luminis indiſtinctâ ſenſatione. Adhibitis autem antiſpãſmodicis & pediluviiſ, rediit poſt dies quatuordecim tam optata viſio, cum dilatato nimis annulo pupillæ. Poſt mentes aliquot ſymptomatibus iſdem conſtitata fuit cum eodem exitu proſpero, pedibus in ſabinæ decoctione immerſis, applicatoque ſuprà umbilicum aſſæ foetida emplafiro. Tertiâ tandem vice recurrente morbo, quamvis longit̃ protracta fuit cæcitas, iſdem tamen omnino fugata fuit remediis. Muſ-

culos autem colli convulsivè semper motos fuisse observandum est, primisque visionis temporibus lumen non adeò vividum quàm antea, sed moderatum apparuisse. Postquam verò talia attulimus exempla, nonne pronum est ut sequentia veluti conjecturas valdè probabiles habeamus & offeramus?

Si aëri nervus naturali tono privetur, luminis perceptioni jam non est amplius idoneum organum. Vigente autem spasmo affluunt novæ vires, fibra majori tensione gaudet, restituiturque quod ipsi ad sensationem deficiebat antea. Non est ergò mirum, accessionem reddere visum; si contra nervus aëri sensibilior, ac, ut ita dicam, vibratilior, luce vividiori percussus, convellatur, tunc tempore spasmi cœcitas accedet, & jam denuò cessabit redeunte symptomatum remissione novâ, quæ si non perfecta detur in systemate nervorum admodum vibratili, continua tunc splendidi veli sensatio afficiet ægrum. Apparentia verò nigri vel albi per vices periodicas redeuntis sine distinctâ perceptione objectorum, rapiditati nimis debetur, quâ spasmus atoniæ & atonia spasmo succedit.

I V.

DETERMINATA morborum classe cui referenda venit Amaurosis, enumeratis variis Amauroseôn speciebus, sedibus, & causis, stabilitâ periodicarum divisione, enucleatâ quantum in nobis est, & explicatâ periodi generatim sumpti, & quatenus ad guttas serenas spectat naturâ, ipsiusmet periodi tandem phasibus decompositis, & sub variis respectibus consideratis, restat ut quid remedii genus possibile sit, perscrutari breviter conemur, propositalque solvamus objectiones.

Necessaria est adeò distinctio superius allata, ut discrimen magnum afferat variis in agendi modis clinicorum.

1. Gutta serena periodica per accidens, quæ nocivis debetur humoribus sive metastasi, sive degenerescentiâ nervum lædentibus, curationis spem non omnino excludit; evacuato enim sanguine, superfluo si detur plethora; purgatis per alvum humoribus si turgeant; fonticulorum & vesicantium ope derivatâ metastasi, si migravit acris latex quidam; discussâ, si quæ sit, hydragogis & aperientibus, serosâ colluvie; non ne potest fieri liberior optica pulpa, tumque in statum redintegrari? Sic puella de quâ superius actum fuit, sanitati reddita, integra recuperavit visionis commoda.

2. Periodica & spasmodica Amaurosis duplex est. Vel enim periodicè datur & distinctè objectorum perceptio, vel confusè tantum vividi luminis sensatio. quod sit intermissionis vel spasmi tempore. Hujus autem cessante causâ, cœcitatem cessaturam esse non est quòd desperemus, intermissionesque quòd liberiores, eò noxa minor erit. Antispasmodica verò sola, anodyna, leniterque sudorifera vix tentanda veniunt. Sive enim roborantia, sive relaxantia suadeas, perniciosum æquè damnum hinc ægro posset accidere. Nam in hisce fere omnibus Amauroseôn speciebus tempus spasmi datur & atoniæ, quorum unum si imminuas, alterum auges. Paucissimis ergò tunc utendum remediis, naturæque consulendum, quæ seopissimè sola sanat, necessariamque medelam affert; nullis autem in casibus de salute desperandum.

V.

OBJICIES 1. Recurrentes paroxysmi naturæ imbecillitatem demonstrant; quæ non potest hostem constanti fugâ procul arcere. Sed demonstrant iidem naturæ vim, quæ insulso quolibet, non instanti succumbens oneri, victricem saltem quoad tempus sese præbet, ita ut cuicumque prælio succedat victoriâ, quæ tandem omnibus numeris absolvi potest, & reverà quandoque absolvitur. Tunc

7

enim fit remissio symptomatum perfectior eadem ratione quâ periodicæ cœcitatibus imminuetur intensitas. Obijcies 2. Sunt plures Amauroses non periodicæ quarum cura feliciter succedit. Talia Theſeos non præpediunt veritatem. Sufficit huic si periodus semper faustè ominetur, si paroxysmi, vim vitalem maiorem semper demonstrent, si causa tunc levior facilius superanda sit, si tandem morbi sedes non tam altis hæreat radicibus; hæc autem omnia comprobant theoria & observatio, firmissima duo scientiæ Medicæ fundamenta. Obijcies 3^a. Tales in morbo phasæ vitium in nervo federe demonstrant, ideò magis pertimescendum. Reverà ferè semper tunc læsio datur in nervo systemate, & præsertim in optica pulpâ; sed tonum adhuc superstitem, vitamque ut ita dicam tenacem annunciant visionis seu saltem luminis indistincti per vices recurrentis symptoma, secus ac in non periodicis in quibus fit continua cæcitas. Amauroses periodicæ sive sint per accidens & humorosæ, sive spasmodicæ & essentielles, non igitur opacæ damnant ægros cæcitati; non perpetuis ibunt necessariò sub umbris; nova profundas expellere potest aurora tenebras; quæ lux per intervalla fulget, ipsis absolute restitui potest, remanetque in fundo benignæ spei solatium:

Ergò faustum omen quâlibet in Amaurosi periodus.

DOMINI DOCTORES DISPUTATURI.

M. Joannes - Augustinus COUTAVOZ, Anatomes & Artis obstetriciæ in gra- tiam Matronarum Profes- sor designatus.	M. Thomas LEYACHER DE LA FEUTRIE, Ana- tomes & Artis obstetriciæ in gratiam Matronarum Professor.	M. Bartholomæus - Tussa- nus LE CLERC, Consi- liarius Medicus Regis Or- dinarius in ejus Castellato.
M. Dominicus - Joannes DE LA BICHE, Regis Exercituum in Insula S. Dominici Medicus.	M. Bertrandus DUPUY.	M. Ludovicus - Gabriel DUPRÉ, Serenissimi Principis Condæi Consi- liarius Medicus.
M. Joannes-Baptista-Eu- genia DUMANGIN.	M. Joannes COLOMBIER.	M. Antoninus PETIT, in Horto Regio Anatomes & Chirurgiæ Professor, & Re- giæ Scientiarum Acade- miæ, & Militarium Regni Nosocomiorum Inspector.

Proponebat Parisiis JOANNES - FRANCISCUS - ACHILLES LALOUETTE,
Parisinus, Eques, Saluberrimæ Facultatis Medicinæ Parisiensis Baccalaureus,
Theſeos Auditor. A. R. S. H. 1774. A SEXTA AD MERIDIEM.

Typis QUILLAU, Saluberrimæ Facultatis Medicinæ Typographi. 1774.